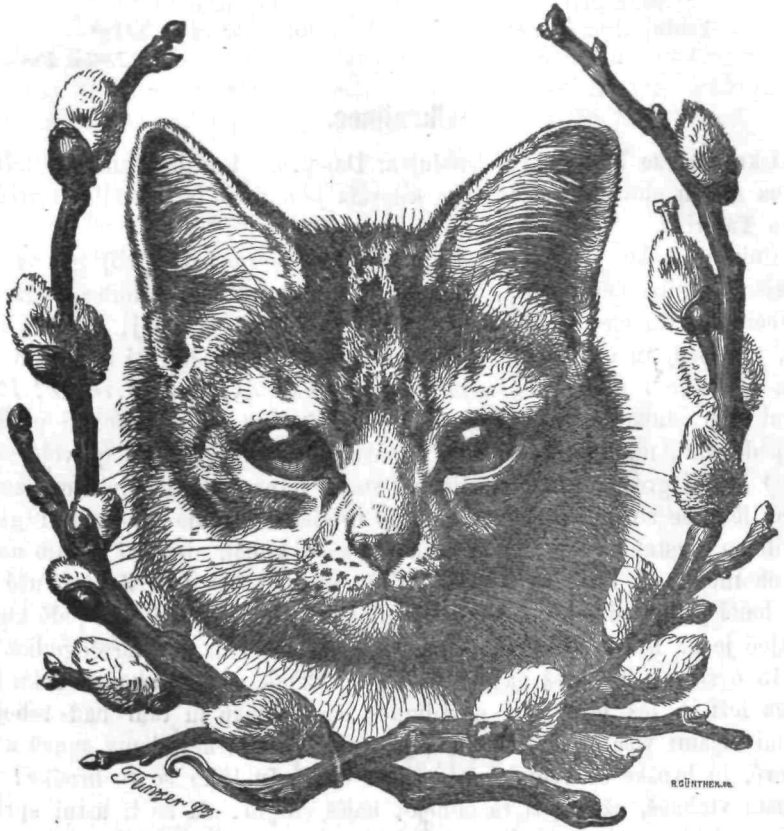

Nepričakovani píruhi.

V mladolétнем
 Tednu cvétnem
 Mačico pozdravlja vsák,
 Ki je skrita
 In zavita
 V svoj kožušek pregorák.

Minka mala
 Radovala
 Tudi stvarce se mladé,
 A združila
 V venec vila
 Drôbni véjici je njé:

Ovijale,
 Svit dajale
 Kakor lep okvir cvetan
 Bi sladkosti,
 Oj, radosti!
 Jutri na vstajenja dan.

Glej, medéna
 Draga njéna
 Vže povitica stoji
 Vencu v srédi,
 In' besédi
 Čud ustavlja zdaj močí!

Minka vneta
 In zavzeta
 Delo svoje zrè moléèč,
 Ga hvalili,
 Mu čudili
 Stáriši so se ljubèč.

„Čas je spati,“
 Déje mati,
 „Dúšica mi, lahko noč!“
 Minka mala
 Je zaspala
 V zlatih sanjah se smíjoč.

Jedva jasna
 Zôra krasna
 Vzplava k višku vrh gorâ,
 Ko vže vstane,
 V sobo plane,
 Kder je sreča nje srcâ.

A strmeča
 In boječa
 Tam na pragi obstoji:
 Iz okvíra
 Va-njo vpíra
 Pôgled bistrih se očíj!

Al' zgodilo
 Se je bilo
 Čudo? — kaj li možno je,
 Da medéni
 Dragi njéni
 Základ bi oživljaj se?

Ne, izginil
 Je in minil,
 Nij ga tíra ni sledú,
 Le rujava
 Mačja glava
 Venkaj gleda iz cvetú!

Minka mala
 Je jokala
 Tožno bilo jej srcé;
 „Oh,“ vzdihuje
 In žaluje,
 „Kdé povítica si, kdé?“ —

Lujiza Pesjakova.

Ukrajinec.

Ukrajinci so Malorusi na srednjem Dnjepru. Ukrajina znači deželo, ležečo na mejah slovanske zemlje; sosedovala je namreč ta pokrajina v srednjem veku s Tatari.

Čujmo, kako preslavlja Ukrajinec svojo domovino: „Nij ga na svetu krásnejšega kraja, nego si ti, Poltavaska gubernija! Za Boga milostívega, kaka ta gubernija! In step in lésov, in vrtov in zarastlih globelij, in ščuk in karazov, in višenj in črešenj, in nápojev in volóv, in dobrih konj in dobrih ljudj, vsega, vsega je v obilosti! Tu mi je tako lahko dihati, tako veselo! Pridem v borni stan, takój mora čépica na zemljo, jaz pa brzo na koleni pred svetimi podobami, molim in plačem. O kako ljubi najsvetejši Bog svoje stvari!

O košnji gredó naši mladeniči na stepo, naprej ataman in drugi za njim molčéč, le kose se bliskéčejo in trava in cvetice sklanjajo pred njimi glavice. Pokosili so, nastane večer; ta ki je domá kašo kahal, obesivši suktnjo na vile, zleze na mogilo in kliče in kima, naj bi šli večerjat. Pred kôčo užé stojé veliki lonci polni v masti topečih se knedljev; kosci so prišli, užé jedó knedlje, natikajoč je na lesene vilice in pripovedujoč si pri tem dnevne dogodke.

In o žetvi! Tu greš na vrt, vležeš se vznak pod hruško, in roka ti leží in noga leží in ves ležiš; tu povzdigneš oči k višku in tam nad teboj mej temnimi vejami visé kakor zlate kaplje zrele hruške; nevedoma suneš z nogó ob drevó, in hruške se vsujejo nate kakor dež. In kake so te hruške! jedva je v usta vtakneš, užé se ti razplínejo, najéš se jih, da se ti ustni sprijemljete in ti lahko postane okoli srcá, takó so zrele in slastne! In kadar prizori jesen, tu vzletíš tjá na stepo znebiti se moreče tóge. „Privédi mi konja, dečko!“ veliš. Glej, užé drčiš na rižanu po stepi! Zarés krasen konj, in to sedlo na njem, kako je lično, kozaško. Zajec se je splašil, glej ga, kako jo briše po stepi, in ti za njim na rižanu po strnišči in po polji in po pašniku, in to brzo, da ti veter požvižgava memo ušes in ti sapo zapira; to, to je veselo! In ni ga bilo še zajca, ki bi bil utekel! Užé se vračaš v vas in zajec opléta ti o boku privezan k sedlu. Počasi jezdiš kadèč iz pipe; kmalu si domá, in tu je jedí obilo, to ti pojde v slast po takej jéži. Le urno v kôčo in za mizo; tu jéš dobro raco, kašo, pečeno prasè, to ti je večerja, da ne kmalu take! Vrhu tega izpiješ polič trnovnika ali kake druge kapljice, če ti je na izbéro ter ležeš počivat, sam svoj gospod!“

v.

Kozaci.

Ukrajincev brat je Kozak; njegova domovina se razprostira na obalih šumečega Dnjepra v divjem Zaporožji. Tu so se za časa tatarske vlade zbirale bojévite čete pridobivajoč si s smelimi boji s Tatari velike močí. Iz